
Co přetrvá věky

Když nakládali koně, Brannaugh pohlédla matce do očí. „Rozumím.“

„Já vím.“

„Postarám se, aby se jim nic nestalo. Jestli se ti nepovede Cabhana zničit, tvé krvi ano. I kdyby to trvalo tisíc let, tvá krev to dokáže.“

„Noc letí, jedte rychle. Alastar vás tři odnese do nového dne.“ Sorše se chvěly rty, než se zatvrdila. „Naše maličká má ještě jemné srdce.“

„Budu se o ni starat, to ti slibuji.“

„To mi stačí. Tak tedy jedte, jinak vše vyjde nazmar.“

Brannaugh se vytáhla nahoru za bratra a svou kouzlem uspanou sestru. „Jestli jsem já tvá síla, matko, ty jsi má. A všichni naši potomkové budou znát Sorchu a ctít Temnou čarodějkou.“

Upřela uslzené oči před sebe a kopl koně do slabin.

Sorcha se dívala za nimi a vrývala si ten obrázek do paměti, zatímco její děti odjížděly temným lesem pryč od ní. Vstříc životu.

Když se začalo rozednívat, vytáhla z kapsy lektvar a vypila jej. A čekala, až přijde on.

Přinesl s sebou mlhu, ale přišel jako muž, přitahován její vůní, její hebkou pleť. A její mocí, nyní však už jen předstíranou.

„Můj muž je mrtvý,“ pravila bezbarvě.

„Tvůj muž stojí před tebou.“

„Ale ty nejsi muž jako jiní.“

„Jsem lepší než ostatní. Zavolala jsi mě, Sorcho Temná.“

„Já nejsem žena jako ostatní, ale lepší. Je třeba uspokojit touhy. Moc volá po moci. Uděláš mě bohyní, Cabhane?“

Z jeho očí sálala dychtivost a chtíč, a ty oslepují, pomyslela si Sorcha.

„Předvedu ti víc, než si dokážeš představit. Společně budeme mít všechno, budeme všechno. Stačí, když se ke mně připojíš.“

„A co mé děti?“

„Co s nimi?“ Zalétl pohledem k domu. „Kde vůbec jsou?“ chtěl vědět a chystal se protlačit kolem ní.

„Spí. Jsem jejich matka a chci tvé slovo, že jim nic nehrozí. Do té doby nesmíš vstoupit. Nespojím se s tebou, dokud nebudeš přísahat.“

„Neublížím jim.“ Znovu se usmál. „To ti přísahám.“

Lháři, pomyslela si. Vidím do tvé mysli i do tvého černého srdce.

„Tak pojď a polib mě. Učiň mě svou, jako já učiním svým tebe.“

Chytil ji za ruku, přitáhl k sobě, popadl ji surově za vlasy a zvrátil jí hlavu. Vzápětí už drtil její rty svými.

Sorcha otevřela ústa a se smrtí v srdci dovolila, aby do nich pronikl jazykem. Nechala jed působit.

Cabhan se zapotácel, chytil se za hrdlo. „Cos to udělala?“

„Porazila jsem tě. Zničila jsem tě. A posledním dechem tě proklínám. V tento den, než přijde noc, volám svou sílu na pomoc. Shoříš a zemřeš s velkou bolestí, s vědomím, že to já tě porazila lstí. Má krev tu tvou navždy proklíná. Staniž se to, co stát se má.“

Vrhl proti ní všechnu svou moc, i když už mu začínala doutnat a černat kůže. Sorcha padla, zalitá krví a svíraná agonii, ale udržela se při životě. Jen aby viděla jeho smrt.

„Všichni, kdo z tebe vzejdou, budou zatraceni,“ vypravila ze sebe, když z něj vyšlehly plameny a vzduch prořízly jeho výkřiky.

„Má smrt za jeho,“ zašeptala, když z čaroděje zůstala jen hromádka černého popela. „Tak to má být. Tak je to spravedlivé. Je po všem.“

Konečně se poddala, vypustila svou duši a nechala tělo v hlubokém zeleném lese před chalupou.

Mlha zavířila a v černém popelu se cosi pohnulo.

Hrabství Mayo, 2013

Záblo do morku kostí, fičel studený vítr a z tmavé oblohy se snášel ledový déšť.

Takového se Ioně Sheehanové dostalo uvítání v Irsku.

Byla spokojená.

Jak by také ne? Stála u okna, objímala si ramena a dívala se ven do divoké promáčené krajiny. U okna v hradním pokoji, kde stráví dnešní noc. V pokoji skutečného starého hradu v srdci západního Irsku.

Kdysi zde pracovali její předkové a nejspíš tu i bydleli. Podle všeho, co se o příbuzných z matčiny strany dozvěděla, skutečně její rodina pocházela z tohoto úchvatného koutu světa, z té magické části magické země.

Dala v sázku v podstatě vše, co měla, aby sem mohla přijet a najít své kořeny a – jak doufala – spojit se s nimi. A především konečně porozumět.

Spálila mosty a nechala je doutnající za sebou v naději, že postaví nové a silnější. Takové, které povedou vytoženým směrem.

Když to oznámila matce, setkala se s mírným podrážděním. Matka vlastně žádné emoce neprožívala naplno, nikdy nebyla pořádně rozčilená, smutná, veselá ani vášnivá. Jak pro ni muselo být těžké mít dceru, která se do všeho vrhá s vervou a po hlavě? Otec ji jen nepřítomně pohladil po vlasech jako obvykle a popřál jí hodně štěstí, jako by byla pouhá náhodná známá.

Iona měla pocit, že pro něj vlastně nikdy víc neznamenal. Babička a dědeček z otcovy strany považovali její cestu za velké dobrodružství a dali jí velmi vítaný dárek v podobě šeku.

Byla jim vděčná, ačkoli pro ně platilo, že sejde z očí, sejde z mysli, a za chvíli si na ni nejspíš ani nevzpomenou.

Zato její milovaná babička z matčiny strany jí dala velmi zvláštní dar, s nímž se pojilo mnoho otázek.

A teď je tu, v tomto nádherném koutě hrabství Mayo, obehnaném mořem, stíněném starými stromy, a chce na ně najít odpovědi.

Počká do zítřka, rozkouká se a odpočine si, protože během letu z Baltimoru toho moc nenaspala. Ale mohla by si aspoň vybalit. Na Ashfordském hradě zůstane týden, z praktického hlediska šlo o dost pošetilý výdaj, Iona však velmi toužila zažít ten pocit spojení, který sahal daleko do minulosti.

Otevřela tašky a začala vytahovat oblečení.

Kdysi si přála měřit víc než ubohých sto šedesát centimetrů, mít svůdné křivky místo hubeného, téměř chlapeckého těla, které jí nadělil osud. Pak si přestala přát a začala nedostatky kompenzovat zařazením výrazných barev do svého šatníku a nošením vysokých podpatků.

Iluze, řekla by babička, je stejně dobrá jako skutečnost.

Kdysi také toužila být krásná jako matka, nezbylo však než se spokojit s tím, že je jen hezká. Uvědomila si, že jedenkrát v životě matku viděla skutečně zděšenou, to když jí předvedla, jak si nechala ostříhat dlouhé blond vlasy nakrátko.

Ještě si na to ani sama nezvykla. Prohrábla si vlasy prsty. Ale ten účes jí sluší, nebo ne? Nezvýrazňuje lícní kosti?

Možná toho impulzivního rozhodnutí trochu litovala; ale takových bylo víc. Přesto teď byla odhodlaná zkoušet nové věci, nový život – to byl její cíl. Už žádné čekání, co se stane, jak ji věčně nabádali rodiče. Teď je teď.

A právě proto nakonec usoudila, že se na vybalování může vykašlat, počká do zítřka. Vždyť co kdyby například zemřela ve spánku?

Vylovila boty do terénu, šátek, nový příplášť – růžový –, které si koupila do Irska. Na hlavu si nasadila růžovo-bíle pruhovanou čepici a nastavila popruh velké kabelky tak, aby ji mohla mít křížem přes prsa.

Neřemýšlej, jednej, umiňovala si. S tím opustila hezký teplý pokoj.

Téměř vzápětí špatně zahrula, tím však získala čas chvíli se toulat hradními chodbami. Požádala o pokoj v nejstarší části. Tady nebylo vůbec těžké představit si, jak tu pobíhají sloužící a dámy sedí u vřetene, zatímco válečníci v zakrvácené zbroji se vracejí z bitvy.

Na průzkum hradu, jeho pozemků a blízké vesnice Cong měla několik dnů a hodlala je využít.

Především však chtěla najít Temnou čarodějkou.

Když vyšla ven, kde fičel vítr a přišlo, usoudila, že pro čarodějky je přímo ideální den.

V kabelce měla mapku, kterou jí nakreslila babička, ale stačila si cestu zapamatovat. Odvrátila se od vysokých kamenných hradeb a pustila se po cestě do hlubokého lesa. Míjela tiché zimní zahrady a promáčené louky. Matně si vzpomněla, že má v kabelce deštník, vytáhla jej a pokračovala přímým do lesa.

Nečekala, že tu budou tak vysoké stromy s širokými kmeny a pokroucenými větvemi. Pohádkový les, pomyslela si nadšeně, ačkoli už měla mokré boty.

Přes pleskání kapek slyšela sténání větru a hukot jakési řeky někde poblíž.

Cesty se dělily, ale ona věděla, kterou má jít.

Jednu chvíli se jí zdálo, že se shora ozval nějaký výkřik, na okamžik měla dojem, že zahlédla máchání křídel. A náhle jako by všechno utichlo. Cesta se zužovala a stávala se hrbolatější a Ioně bušilo srdce čím dál rychleji a hlasitěji.

Napravo zahlédla vyvrácený strom, jehož kořeny byly vyšší než člověk a širší než rozpětí paží. Vedle stromu se proplétaly šlahouny popínavých

rostlin, silně jako její zápěstí, a tvořily jakousi stěnu. Ionu to k nim silně táhlo, pocítila náhlé nutkání odhrnout je a zjistit, co se nachází za nimi. Napadlo ji, že by se mohla snadno ztratit, obavy se však záhy rozplynuly.

Zkrátka se potřebovala podívat.

Udělal krok vpřed, po něm další. Ucítila pach kouře a koní, vycházel zpoza zelené stěny. Natáhla ruku, v tu chvíli se však cosi vyřítilo z lesa. Cosi černého a velkého. Iona klopýtla. Medvěd, napadlo ji.

Deštník jí vypadl z ruky, rychle se rozhlédla po nějaké zbrani – klacku, kameni – a v tu chvíli spatřila největšího psa, jakého kdy viděla. Díval se na ni.

Tedy ne medvěd, pomyslela si, ale i tak nebezpečné zvíře, pokud to není něčí domácí mazlíček.

„Ahoj... pejsku.“

Upíral na ni světle hnědé, téměř zlaté oči. Popošel blíž a chtěl ji očichat. Pevně doufala, že nebude následovat pořádné hryznutí. A pes náhle dvakrát hlasitě štěkl a odběhl.

„Tak dobře.“ Předklonila se a popadala dech. „Fajn.“

Další průzkum lesa počká na nějaký hezký slunečný den. Nebo alespoň jasnější a sušší než dnešní. Sebrala promáčený zablácený deštník a pokračovala v cestě.

Neměla jsem vyrazit tak zbrkle, říkala si, teď jsem celá mokrá a utahaná. Měla podřimovat v teplém hotelovém pokoji, za zvuků deště za okny, místo aby se plahočila v dešti a blátě.

Vzápětí – no výborně – se lesem začala šířit mlha, zalévala lesní půdu jako přílivová vlna. Houstla a zvuky deště náhle připomínaly hlasy.

Anebo vážně slyším lidi, napadlo Ionu. Hovořící jazykem, jemuž by neměla rozumět, přesto téměř rozuměla. Zrychlila, zatoužila dostat se z lesa ven.

Výrazně se ochladilo, od úst jí nyní stoupala pára. A přízračné hlasy jako by ji vybízely: Otoč se. Otoč se.

Ona však, poháněná zarputilostí a úzkostí, pokračovala vpřed, až nakonec po kluzké rozblácené cestě málem běžela.

A stejně jako před ní pes se konečně dostala z lesa ven.

Hlasy utichly. Zůstal jen obyčejný déšť a vítr. Pěšina vedla na širší cestu k několika domům, kterým se kouřilo z komína. Za nimi se tyčily nádherné, mlhou obklopené hory.

„Moc bujná představivost a nevyspání,“ říkala si.

Zahrádky ještě podřimovaly zimním spánkem, na cestě parkovaly automobily.

Podle babiččiny mapy už to nebylo daleko. Iona pokračovala po silnici a počítala domy.

Ten, který hledala, stál dál od silnice než ostatní, jako by potřeboval více prostoru. Krásná chalupa s doškovou střechou, modrými zdmi a červenými dveřmi, vypadala přímo pohádkově – na krátké příjezdové cestě parkoval stříbrný mini cooper. Chalupa měla tvar písmene L, přední vchod byl prosklený a klenutý. Dokonce i v zimě stály na schodech květináče s barevnými maceškami, které obracely své pestré květy vzhůru k zatažené obloze.

Nade dveřmi visela stará dřevěná cedule. Do ní byl vytesán nápis:

TEMNÁ ČARODĚJKA

„Našla jsem ji.“ Iona chvíli jen stála v dešti se zavřenýma očima. Všechno, co za posledních šest týdnů udělala – a možná všechno, co udělala za celý svůj život –, vedlo sem.

Nebyla si jistá, jestli má zkusit hlavní vchod, nebo druhé dveře na delší straně chalupy, kde se, podle babičky, nacházela dílna. Když však přistoupila blíž, spatřila, že v kuchyni se svítí, viděla police plné barevných lahvíček a svazků sušených bylin. Hmoždíře, tlouky, misky a... kotlíky?

Jeden stál na sporáku a kouřilo se z něj, u kuchyňského pultu stála žena a něco drtila.

Ionu napadlo, jak je nespravedlivé, že některé ženy mohou vypadat tak dokonale, přitom bez sebemenšího úsilí. Žena měla tmavé vlasy svázané do sexy uvolněného uzlu, tváře zrůžovělé. Jemné lícní kosti, prorokující věčnou krásu, a plné rty nepatrně zvlněné v spokojeném úsměvu.

Jsou to geny, nebo magie? Jenže u někoho jde o jedno a totéž.

Iona sebrala odvahu, odložila deštník a vzala za kliku.

Sotva se jí dotkla, žena vzhlédla. Usmála se na uvítanou, proto se Iona osmělila, otevřela a vstoupila.

A úsměv povadl. Kouřově šedé oči se upíraly do její tváře s takovou pronikavostí, že se zastavila na prahu.

„Smím dovnitř?“

„Už uvnitř jste.“

„Já... asi ano. Měla jsem zaklepat, omlouvám se. Bože, tady to tak krásně voní. Rozmarýn, bazalka, levandule a... všechno. Nezlobte se. Vy jste Branna O'Dwyerová?“

„Ano, jsem.“ Žena vzala z pultu utěrku a došla k ní. „A vy jste celá promočená.“

„Promiňte, zmáčím vám podlahu. Šla jsem sem od hradu. Od toho hotelu. Jsem ubytovaná v Ashfordském hradu.“

„Tak to máte štěstí, je krásný.“

„Je to jako sen, aspoň co jsem si stačila prohlédnout. Právě jsem přijela. Tedy myslím před pár hodinami. Chtěla jsem se hned vypravit za vámi.“

„Proč?“

„No, omlouvám se, ale...“

„Za tak krátkou chvíli už jste se stačila omluvit několikrát.“

„Haha.“ Iona sevřela utěrku v ruku. „Ano, vypadá to tak. Jsem Iona. Iona Sheehanová. Vaše sestřenice. Tedy moje babička Mary Kate O'Connorová je sestřenice vaší babičky Ailish, ehm... Ailish Flanneryové. Takže my jsme... vlastně nevím jistě, jak je to u třetího nebo čtvrtého kolene.“

„Sestřenice je sestřenice. Tak si zuj ty zablácené boty a dáme si čaj.“

„Díky. Víím, měla jsem napsat nebo zavolat nebo tak něco, ale bála jsem se, že mě tu nebudete chtít.“

„Ano?“ podivila se Branna a postavila na čaj.

„Zkrátka když už jsem se jednou rozhodla přijet, potřebovala jsem to udělat.“ Nechala zašpiněné boty u dveří, přišplášť pověsila na věšák. „Vždycky jsem chtěla navštívit Irsko – svoje kořeny –, ale pořád jsem to odkládala. No a pak najednou... prostě jsem tu.“

„Posaď se ke stolu u ohně. Dnes je chladno.“

„To mi povídej! Přisahám, že čím hlouběji jsem byla v lese, tím... kristepane, to je ten medvěd!“

Zastavila se před ohromným psem, který ležel u krbu. Zvedl hlavu a věnoval jí stejný zkoumavý pohled jako prve v lese. „Tedy chci říct pes. Když se vynořil z lesa, chvíli jsem myslela, že je to medvěd. Je vážně obrovský. Je tvůj?“

„Ano, je můj a já jsem jeho. Jmenuje se Kathel. Neublíží ti. Máš ze psů strach?“

„Ne. Ale je fakt *velký*. Co je zač?“

„Myslíš rasu? Jeho otec je irský vlkodav, matka kříženec irského dána a skotského jeleního psa.“

„Vypadá divoce a tak nějak důstojně. Můžu si ho pohladit?“

„To je na něm a na tobě,“ odpověděla Branna a přinesla na stůl konvici s čajem a sladké sušenky. Víc neřekla. Iona se skrčila a napřáhla k psu ruku, aby ji mohl očichat, poté jej jemně pohladila po hlavě.

„Ahoj, Kathele. Předtím nebyl čas se představit. Hrozně jsi mě vyděsil.“

Vstala a usmála se na Brannu. „Mám radost, že jsem tě poznala, že jsem tady. Všechno je trochu šílené a pořád se mi to honí hlavou. Skoro nemůžu uvěřit, že tu stojím.“

„Tak se posaď a dej si čaj.“

„Vlastně o tobě moc nevím,“ spustila Iona, když se posadila a ohřála si prochládlé dlaně o hrnek. „Babička mi o vás samozřejmě vyprávěla. O tobě a o tvém bratrovi.“

„Connorovi.“

„Ano, o Connorovi a ostatních, kdo žijí v Galway a Clare. Chtěla mě sem vzít už dávno, ale nikdy to nevyšlo. Mí rodiče – nebo hlavně matka – si to nepřáli. Rozvedli se a člověk pak pendluje mezi nimi. Nakonec se máma znovu vdala a táta oženil a bylo to divné, protože máma trvala na anulování manželství. Sice to prý z člověka nedělá nemanželské dítě, ale trochu mi to tak připadá.“

Branna nepatrně povytáhla obočí. „Ano, to asi chápu.“

„No a pak přišla škola a práce, s někým jsem chvíli chodila. Jednou jsem se na něj podívala a napadlo mě, proč? Vlastně mezi námi nebylo nic, jen zvyk a pohodlnost, a člověk přece potřebuje víc, nebo ne?“

„Říká se to.“

„Já ano. Potřebovala jsem odjet. Hlavně jsem měla vždycky pocit, že tam nezapadám. Pořád mi na všem něco nesedělo, nezdálo se to správné. A pak se mi začaly zdát sny – nebo spíš jsem si ty sny najednou pamatovala, tak jsem jela navštívit babičku. A věci, které mi vyprávěla, by mi měly připadat šílené, jenže dávaly smysl. Najednou dávalo smysl všechno.“

Jsem nervózní a plácám.“ Iona si vzala sušenku a nacpala si ji do pusy. „Moc dobrá. Já se...“

„Hlavně se zase neomlouvej. Radši mi pověz o těch snech.“

„Chce mě zabít.“

„Kdo?“

„Nevím. Nebo jsem nevěděla.“